

**СТИМУЛЮВАННЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ В ІНФРАСТРУКТУРНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ**

Пашкова Н.С.

В статті розглянуто особливості інфраструктурного забезпечення підприємницької діяльності, визначені перепони, що заважають ефективному використанню потенціалу малого бізнесу в Україні та розвитку вітчизняних підприємств реального сектору економіки. Обґрунтована необхідність формування взаємозалежних інститутів, які б надавали можливість для взаємовигідної та ефективної співпраці, а також стали економічним стимулом розвитку малого підприємництва.

Постановка проблеми. Формування конкурентоспроможної економіки на засадах сучасної концепції сталого розвитку неможливо сьогодні без розвитку сфери малого та середнього підприємництва. Звісно, якщо брати до уваги загальну кількість суб'єктів даного бізнесу, то ми вже наблизилися до європейських стандартів, проте існуюча структура підприємництва свідчить про неефективність такого устрою. До негативних чинників, що стоять на заваді прискорення розвитку, належать – не втішні макроекономічні показники (інфляція, бюджетна забезпеченість регіону, співвідношення доходів та витрат регіонального бюджету), співвідношення між витратами бюджету та валовим регіональним продуктом, ризики пов'язані із злочинністю, адміністративними бар'єрами та корупцією. Тому важливим аспектом використання потенціалу малого підприємництва є доступність важливих малому бізнесу ресурсів для здійснення підприємницької діяльності, а саме – людський капітал, фінанси та рівень розвитку інфраструктури ; наявність купівельноспроможного попиту на продукцію та послуги МБ, а також рівень бар'єрів для входу на ринок, що перешкоджають розпочати або розширити діяльність, активність регіональних органів влади в сфері стимулювання розвитку підприємницької діяльності [3].

На жаль, саме інфраструктурному комплексу в Україні приділяється недостатньо уваги, незважаючи на те, що державна програма підтримки малого та середнього підприємництва передбачає сприяння розвитку інфраструктури підтримки МСП. Проте, на сьогоднішній день не сформований єдиний механізм стимулювання та підтримки взаємодії

великого, середнього і малого підприємства. Окрім цього, фактично не враховується необхідність розвитку науково-дослідницьких інститутів, які мають потужний інтелектуальний потенціал та рекомендації яких дозволили б здійснити ефективні інституційні перетворення, яких вимагає ситуація в країні. Події, що відбуваються останнім часом мають негативний вплив на економіку та призвели до відтоку капіталу одночасно з ослабленням гривні. І тут слід відзначити складність подальшого прогнозування та зрозумілим є те, що в короткостроковій перспективі покращення інвестиційного клімату в підприємницькому секторі малоймовірно. Саме тому, спрямування державою інвестицій на активізацію процесів пов'язаних безпосередньо з реалізацією інфраструктурних проектів стане запорукою підтримки національної економіки.

Найбільш вагома задача яку вирішує ефективна інфраструктура – це сприяння створенню інновацій, адже роль економіки знань та рівень наукомістких технологій зростає. У всьому світі інноваційний розвиток є фактором посилення інтеграційних процесів серед суб'єктів підприємницької діяльності

Враховуючи наявний інфраструктурний потенціал регіону та визначивши які саме інститути сприятимуть узгодженню інтересів держави, підприємницького сектору та громадян можна сформувати новий соціально-орієнтований вектор розвитку країни. Малий бізнес, відіграє тут ключову роль, адже в розвинених країнах саме він є джерелом забезпечення робочих місць та засобом підвищення рівня життя населення в цілому. Крім того, його властивість швидкої адаптації до зміни правил гри та пристосування до нових умов господарювання може вирішити проблему подолання диспропорцій у інституційному середовищі та сформувати новий підхід до ведення бізнесу, якого вимагає час.

Таким чином, враховуючи стан та тенденції розвитку підприємництва у вітчизняному інфраструктурному секторі необхідно провести моніторинг діючих інститутів взаємодії малого підприємництва, оцінити їх сучасне становище та визначити стратегічні кроки на шляху підтримки малого бізнесу як джерела стабілізації економіки.

Аналіз досліджень і публікацій. Дослідження питань з формування ефективної інфраструктури підтримки малого бізнесу на регіональному рівні господарювання є складною проблемою. Складність полягає по-перше у відсутності достовірної інформації щодо стану підприємницького сектора економіки та обмеженні статистичної бази даних, по-друге відсутнє чітке уявлення про складові інфраструктури малого бізнесу та

їхньої взаємодії, по-третє перепоною для науковців є значна кількість бар'єрів, що перешкоджають інфраструктурному розвитку регіонів.

Серед багатьох науковців, які зацікавлені тематикою підприємництва як такого, та зокрема малого бізнесу, слід відзначити Абчука В.А., Андроніка О.Л., Буркинського Б.В., Варналія З.С., Дригу С.Г., Мінасва З.С., Чевганову В.Я., Шлафман Н.Л., Яцкевича І.В. Питання інфраструктури розглядають Гринькова В., Гриценко А., Карпінська А., Немченко А., Пивоваров М., Соболев В. та ін.

Ключові питання з малого інноваційного підприємництва, а саме заснування та фінансування таких структур, їх роль в сприянні прискореного розвитку інфраструктурного сектору економіки країни розглядають такі вчені, як Валдайцев С.В., Євстаф'єв Д.С., Ілляшенко С.М., Лазарева Є.В., Мельников Г.В., Молчанов Н.Н., Поручник А.М. Тимоніна І.Л. та ін.

Оскільки сприяння розвитку малого підприємництва належить до заходів заявлених в рамках державної програми підтримки даного економічного сектору, актуальні публікації та монографії з безпеки структурно-інституціональної економіки регіону та політики сприяння розвитку інфраструктури здійснює Національний інститут стратегічних досліджень при Президентові України. Результати цих досліджень підтверджують необхідність формування дієвих інструментів для здійснення інфраструктурних перетворень в умовах динамічного переформатування соціально-економічного середовища. На сьогодні вже є значна кількість опублікованих праць та досліджень вчених за даною проблематикою, але більшість розглядає той чи інший об'єкт інфраструктури підтримки малого бізнесу, не зважаючи на такі фактори, як: необхідність системного підходу; специфіка регіонального потенціалу; стратегічно важливі галузі для досягнення конкурентоспроможності національної економіки. Саме тому поставлена мета дослідження відповідає вимогам сучасності.

Мета статті. Визначити головні проблеми функціонування підприємницького середовища в Україні, розкрити особливості економічної категорії «інфраструктурний потенціал» з погляду малого бізнесу. Дати рекомендації щодо посилення стимулів суб'єктів підприємництва шляхом формування дієвої інституційної інфраструктури підприємництва.

Виклад основного матеріалу. На сьогоднішній день розвиток інфраструктури, як окремого сектору економіки, є тією умовою, без якої неможливо реалізувати стратегічні цілі країни та досягти позитивних економічних зрушень.

Хоча й не існує єдиного узгодженого науковцями визначення поняття «інфраструктурний потенціал малого бізнесу» більшість, розглядаючи дану категорію має на увазі можливості забезпечення підтримки малого підприємництва, особливо "стартового" з формуванням системи цільового "супроводу" малих підприємств-початківців і малих підприємств, що знаходяться на стадії первинного закріплення.

Для того щоб правильно підійти до обґрунтування поняття «інфраструктурного потенціалу підтримки малого підприємництва» необхідно виходити з визначення терміну «інфраструктура» (від. лат. *infra* - нижче та *structura* - «будівля», «розташування») в загальному його значенні. Дане поняття бере свій початок у першій половині ХХ століття, у той під ним розуміли об'єкти та споруди, які забезпечували життєздатність збройних сил [2, с. 15].

Сучасне трактування має на увазі сукупність споруд, будівель, систем і служб, необхідних для функціонування галузей матеріального виробництва та забезпечення умов життєдіяльності суспільства. В окремих випадках терміном «інфраструктура» позначають комплекс так званих інфраструктурних галузей господарства (транспорт, зв'язок, освіта, охорона здоров'я та ін.) [2, с. 45]. Робота інфраструктури зазвичай асоціюється з наданням послуг, тобто такого виду діяльності, коли процес виробництва співпадає за часом зі споживанням.

Розвиток інфраструктури в значній мірі здійснюється шляхом вдосконалення інституціонального середовища економіки. Вперше, на наявність взаємозв'язку економічного зростання, науково-технічного прогресу та певними інституціональними зрушеннями вказав російський вчений-економіст С.Ю. Глазьев [3]. Він ввів поняття «технологічний уклад» (ТУ) під яким розуміється комплекс, що відображає історичний рівень розвитку індустріального та переходу до постіндустріального технологічного способу виробництва та представляє собою сукупність галузей, пов'язаних єдиними технологічними принципами. Слід зауважити, що саме в період індустріалізації, починаючи з першого технологічного укладу (який бере свій початок в 1770 р) відбувається розширення поняття інфраструктура, за рахунок збільшення сфер економічної діяльності. З'являється «ринкова інфраструктура», що полегшує і спрощує обіг товарів, послуг, природних ресурсів, грошей та цінних паперів, дає змогу доцільніше розподіляти й використовувати трудові ресурси, оптимальніше вкладати й використовувати капітал, створює безпечніші умови для діяльності ринкових установ.

В період постіндустріального розвитку на основі «високих» технологій формується п'ятий технологічний уклад, де необхідною

умовою зросту рівня життя населення та зміцнення економіки є розвиток інноваційної інфраструктури, адже вдала її реалізація дозволяє скоротити часовий проміжок між науковими відкриттями та їх практичним використанням.

Під інноваційною інфраструктурою мається на увазі – сукупність об'єктів інноваційної діяльності, що сприяють її здійсненню, а саме надання послуг зі створення та реалізації інноваційної продукції [1, с. 7].

Таблиця 1

Розвиток інфраструктури в рамках технологічних укладів

ТУ	Період	Основні економічні інститути	Організація виробництва
1	1770–1830 роки	Конкуренція окремих підприємств і дрібних фірм, їх об'єднання в партнерства, що забезпечують кооперацію індивідуального капіталу	Створення мануфактурного виробництва та модернізація виробничого процесу
2	1830–1880 роки	Концентрація виробництва у великих організаціях. Розвиток акціонерних товариств, що забезпечують концентрацію капіталу на принципах обмеженої відповідальності	Зростання масштабів виробництва на основі механізації
3	1880–1930 роки	Злиття фірм, концентрація виробництва в картелях і трестах. Панування монополій та олігополій. Концентрація фінансового капіталу у банківській системі. Відокремлення управління від власності, залучення сторонніх керівників та фахівців.	Зростання різноманітності та гнучкості виробництва, підвищення якості продукції, стандартизація виробництва, урбанізація.
4	1930–1970 роки	Транснаціональна корпорація, олігополії на світовому ринку. Вертикальна інтеграція і концентрація виробництва. Дивізіональний ієрархічний контроль і домінування	Масове виробництво серійної продукції, подальша стандартизація виробництва, конвеєри.

		техноструктури в організаціях	
5	1970 – 2010 роки	Міжнародна інтеграція дрібних і середніх фірм на основі інформаційних технологій, інтеграція виробництва та збуту. Just-in-time (JIT) manufacturing (постачання « саме вчасно»)	Поєднання великих корпорацій з малим бізнесом, вплив державного регулювання.
6	2010–2050 роки	Стратегічні альянси. Інтеграційні структури Бізнесу, науки та освіти, технопарки, державно-приватне партнерство	Великий і малий бізнес, держрегулювання.

Зміна представлених укладів спочатку відбувалася з достатньо невеликими відхиленнями від «еталонної» траєкторії (в якості еталону, в емпіричних міжнародних порівняннях, береться траєкторія розповсюдження передового технологічного укладу в країні-лідері) , та поступово з появою індустріальних технологій диспропорції в розвитку окремих країн та регіонів набували все більших масштабів. Це призвело до того, що країни стають все більш економічно віддаленими та набувають властивостей різних часових періодів технологічного розвитку.

Україна, на сьогоднішній день - це країна з суттєвими регіональними та соціальними відмінностями, що стосується технологічних укладів то тут переважають третій та четвертий. Це означає, що нам треба подолати 2-3 технологічних покоління, що за рівнем відставання в організації виробництва дорівнює більш ніж 30 рокам. Адже близько 70% витрат на науково-технічні розробки припадає на четвертий та лише 23% на п'ятий технологічний уклад. Саме тому для прискорення переходу до діючого сьогодні шостого укладу та підвищення конкурентоспроможності країни необхідна реалізація ефективної інноваційної політики, яка представляє собою комплекс заходів, спрямованих на зміцнення економіки через активізацію інноваційних процесів та концентрація їх в провідних вітчизняних галузях.

Серед напрямків, що має включати така стратегія можна виділити:

- розвиток інноваційного сектора економіки;
- формування «економіки знань», тобто економіки де основним фактором розвитку є знання та людський капітал;
- підвищення гнучкості ринку праці;
- розробка та реформування податкової політики;

- створення та підтримка першокласної інфраструктури, що відповідає вимогам сучасності (тобто враховуючи пріоритетні галузі для держави);

- стимулювання розробки та комерціалізації нововведень шляхом створення умов для бізнесу, зокрема для малих підприємств, що сприятимуть швидкому освоєнню новітніх досягнень науково-технічного прогресу;

- заохочення розвитку національної економіки та захист від іноземної конкуренції за допомогою посилення протекціоністських заходів в стратегічних галузях країни.

В положеннях даної стратегії підкреслюється важливість формування сприятливих умов для малого бізнесу, з огляду на той факт, адже цей сектор економіки має високий рівень інноваційного потенціалу, що в свою чергу може стати потужним поштовхом до виходу з економічної кризи, що вже занадто затяглася в нашій країні. Адже, а постіндустріальній економіці інноваційно-активні підприємства грають провідну роль в зайнятості населення, виробництві окремих товарів, проведенні науково-дослідницьких робіт.

Проте, необхідно враховувати, що мале інноваційне підприємство (МІП) характеризується підвищеними ризиками та потребує підтримки з боку сильніших структур, таких як великі корпорації, державні та недержавні фонди тощо, іншими словами – розвиненої інфраструктури підтримки інновацій (табл. 2). Найпоширенішим визначенням поняття МІП є: МІП – це підприємство, яке реалізує інноваційну діяльність, розробляючи та впроваджуючи наукові, технологічні, організаційні, маркетингові, управлінські нововведення (відповідно до Закону України «Про інноваційну діяльність» обсяг інноваційної продукції в грошовому вимірі таких підприємств повинен бути вищим за 70 % його загального обсягу продукції або послуг).

В цьому сенсі малий інноваційний бізнес, включає як малі інноваційні підприємства, що засновані великими корпораціями або держструктурами, так і мале інноваційне підприємство, яке передбачає створення для зазначених цілей невеликих підприємств приватними особами («private start-ups») та зазвичай такі створені підприємцями інновації є достатньо радикальними та базуються на спеціальних наукових розробках. При цьому такі інноваційне підприємство існує не тільки в наукомістких галузях. В свою для МІП метою нововведення, як правило, є відносно недорогі товари (послуги) або удосконалення певних технологічних процесів. В таких випадках засновники малих інноваційних підприємств розраховують на залучення їх у якості субпідрядників

великими підприємствами – в межах аутсорсингу. Розвиток аутсорсингових відносин на інфраструктурному рівні сприяє поступовій оптимізації співпраці великих, середніх та малих підприємств на взаємовигідних умовах.

Таблиця 2

Рівні підтримки малих інноваційних підприємств [2]

Рівень	Елементи інфраструктури підтримки МПП	Функції елементів інфраструктури
Вищий	Державний апарат управління Державний комітет України з питань інноваційної політики Координаційна рада з питань розвитку та підтримки малого підприємництва	- регулювання фінансових надходжень; - розробка законодавчих актів в сфері інноваційного підприємництва, формування гнучкої фіскальної політики; - оперативний аналіз ефективності інвестування наукових досліджень; - довгострокове прогнозування пріоритетних напрямків наукових досліджень
Середній	Регіональні органи підтримки малого інноваційного бізнесу	- фінансування інноваційних проектів; - поширення досвіду малого бізнесу в інноваційній сфері
Нижчий	Асоціативні об'єднання підприємств малого бізнесу: Бізнес-інкубатори; Інноваційні центри; Технопарки; Особливі економічні зони	- створення сприятливих умов для створення та ефективної діяльності МПП; - комерціалізація наукових розробок; - прискорення темпу впровадження нововведень; - формування сучасної інноваційної інфраструктури.

Важливу роль в підтримці малого інноваційного бізнесу грають технопаркові структури. Вони надають широкий спектр послуг новоствореним інноваційним фірмам, які без такої допомоги в багатьох випадках не мали б шансів на існування з причин обмеженості ресурсів. Такі структури можуть значно відрізнятися за видом наданих послуг та в залежності від їх можливостей. Найбільш поширеними з них, є такі [4, с.235]:

- бізнес-інкубатор;
- інноваційний центр;
- технопарк;
- технополіс.

Що стосується перших, то інкубатори бізнесу в порівнянні з інноваційними центрами та технопарками мають ряд суттєвих відмінностей, вони уособлюють специфічну структуру, яка спеціалізується на створенні сприятливих умов задля підтримки ефективної діяльності малих підприємств, на умовах надання їм матеріальних ресурсів (перш за все мається на увазі обладнання та приміщення), інформаційних, консультаційних та інших послуг. Слід зазначити, що відмінність технопаркових структур полягає й в різних стартових можливостях.

Перші бізнес-інкубатори з'явилися у Великобританії, проте найбільшого розповсюдження вони отримали в США [2]. Як підтверджує історія, бізнес-інкубатори виявились надзвичайно вдалою формою підтримки нового підприємництва, лише за останнє десятиріччя їхня кількість в США зросла з декількох десятків до 575, які на сьогодні входять в Національну асоціацію інкубаторів бізнесу. На другому місці за чисельністю бізнес-інкубаторів є Західна Європа.

Досить часто інкубатори формуються за змішаною схемою, проте по мірі дорослішання отримують більш вузьку спеціалізацію. Наприклад, окремо створюються інкубатори для фірм, що займаються розробкою програмного забезпечення, саме тому три чверті бізнес-інкубаторів співпрацюють с найближчими університетами та іншими навчальними закладами. На сьогоднішній день в Україні успішно функціонують 7 стартап інкубаторів (табл. 3) [5]

Таблиця 3

Провідні бізнес-інкубатори України сфери інформаційних технологій

Назва бізнес-інкубатору	Місце розташування	Особливості
WannaBiz	м. Одеса	Мета: допомога інноваційним та перспективним ІТ-проектам стати компаніями світового рівня WannaBiz надає: – фінансування в розмірі до 50 000\$ – інфраструктуру – менторську та організаційну підтримку WannaBiz отримує частку в компанії 10-25%, відсоток залежить від об'єму фінансування, нематеріального вкладу тощо.
Harpu	Київська обл.,	Мета: пошук та комерціалізація нових

Farm	с. Щасливе	технологій та розробок в сфері інформаційних технологій Нарру Farm пропонує: – учбову програму (2 місяці) – стажування в США (1 місяць) – пост-девелопмент (2 місяці) Нарру Farm отримує 15% корпоративних прав в стартапі. Нарру Farm надає послуги на \$ 70 тис. з яких \$ 15 тис. виділяється в якості стартового капіталу за рішенням наглядової ради
iHUB	м. Київ, м. Чернігів	Мета: підтримка інновацій та підприємництва iHUB надає широкий спектр послуг (окрім бухгалтерських та юридичних), а саме: – інфраструктуру – менторство та тренінги – доступ до світової бази early adopters для проведення тестів продукту на реальній аудиторії – інвестування iHUB не отримує своєї частки в проекті. Навчання оплачується згідно встановленим тарифам. Серед засновників влада Норвегії у співпраці з SIVA (Державна корпорація індустріального розвитку Норвегії) та Торгівельно-промисловою палатою України. Оператор проекту – Seed Forum.
EastLabs	м. Київ	Мета: пошук талановитих команд з ідеями, що здатні змінити світ інформаційних технологій EastLabs пропонує: – учбову програму (4 місяці) – інвестиції – супровід (консультації та пошук інвесторів) EastLabs отримує 15% частки в стартапі. Стартап надає кожному проекту \$ 20 тис. на розвиток та просування продукту, також можливе продовження фінансування за рішенням інвестиційного комітету EastOne Group.
GrowthUP	м. Київ	Мета: допомога стартапам в побудові та розвитку бізнесу, залученню перших користувачів та перевірці основних гіпотез. GrowthUP 5% компанії обмінює на : – програму перебування в кампусах акселератора: місяць в Берліні та місяць в Силиконовій долині (переліт, харчування, проживання, транспорт на місці – забезпечує акселератор для одної людини від команди стартапа);

		<ul style="list-style-type: none"> – 1-3 зустрічі в день з менторами, що спеціально запрошені під конкретний проект, під час перебування в кампусах; – доступ до нашої мережі контактів та юридичну підтримку, у тому числі оформлення однієї патентної заявки. <p>Інвестиціями інкубатору складають \$25 000 – \$50 000 з фонду посівних інвестицій GrowthUP+</p>
Polyteco	м. Київ	<p>Мета: підтримка студентської підприємницької ініціативи, в основі якої лежать прогресивні ідеї онлайн-проектів</p> <p>Polyteco надає можливість:</p> <ul style="list-style-type: none"> – користування інфраструктурою КПІ – проведення експертизи та консультацій – отримання інвестицій – подальший розвиток (реалізується в науковому парку «Київська політехніка») <p>«Київська політехніка» отримує від 5 до 20% частки в статутному капіталі стартапу, відсоток залежить від рівня проекту та внеску розробника. Сам бізнес-інкубатор є неприбутковою організацією при КПІ. Стартовий капітал для стартапів не передбачений.</p>
Founder Institute	м.Київ, штаб-квартира знаходиться в США, Кремнієва долина	<p>Мета: підготовка випускників Founder Institute для вступу в інкубатори на більш пізніх стадіях (Harpy Farm, EastLabs), а також спілкування с бізнес-ангелами та залучення інвестицій.</p> <p>Переваги Founder Institute:</p> <ul style="list-style-type: none"> – учбова програма (4 місяці) – відбір учасників в бонус-пул (преміальний фонд) – супровід та інвестування <p>Первинні інвестиції складають \$50 тис. Вартість курсу 600\$.</p> <p>Founder Institute купує 3,5 % акцій за ринковою вартістю.</p> <p>Founder Institute залучив близько 1000 менторів з 40 країн світу.</p>

Інноваційний центр є дещо іншою структурою, адже спеціалізується на підтримці вже сформованих малих інноваційних підприємств, які вже пройшли складний початковий етап становлення та виживання. За визначенням Асоціації інкубаторів бізнесу та технологічних парків Німеччини, інноваційний центр – це підприємство, що має спеціалізовану інфраструктуру та діяльність якого націлена на сприяння створенню,

зросту та розвитку фірм, а також на сприяння розвитку інноваційної діяльності регіону, співробітництва та кооперації між дослідниками та промисловістю, надання послуг наукомістким фірмам в сфері інформаційного забезпечення, підготовку та навчання управлінського персоналу, створення регіональних та міжнародних мереж для обміну інформацією та співробітництва.

Тобто, інноваційні центри зазвичай передбачають встановлення тісного зв'язку між університетами, дослідницькими центрами, інститутами та підприємствами для підтримки фірм-клієнтів [1]. В Україні на сьогоднішній день існує мережа регіональних центрів, серед яких Київський, Дніпропетровський, Західний, Карпатський, Одеський, Південно-західний, Чорноморський регіональні центри інноваційного розвитку тощо.

Термін «технопарк» трактують по різному в багатьох країнах. Відповідно до Закону України технологічний парк визначається як юридична особа або об'єднання на підставі договору про спільну діяльність юридичних осіб (учасників), головною метою яких є діяльність щодо виконання інвестиційних та інноваційних проектів, виробничого впровадження наукоємних розробок, високих технологій та конкурентоспроможної на світових ринках продукції. Технопарк представляє собою науково-виробничий комплекс, до якого входять дослідні інститути, лабораторії, експериментальні заводи, створені на заздалегідь підготовлених територіях навколо великих університетів з розвиненою інфраструктурою, до якої належать: виробничі приміщення, лабораторні корпуси, системи транспортних та інших комунікацій, сервісні та виставкові комплекси тощо. Тобто, ключовими критеріями для технопарку є:

- зв'язок з ВУЗами та науково-дослідницькими інститутами;
- підтримка малих та середніх наукомістких підприємств;
- трансфер технологій та обмін знаннями;
- виробництво та комерціалізація нової продукції.

В Україні на сьогодні, з 16 заявлених, реально функціонують лише 8, серед них: «Інститут електрозварювання ім. Є.О. Патона», «Інститут монокристалів», «Вуглемаш», «Напівпровідникові технології і матеріали, оптоелектроніка та сенсорна техніка», «Інститут технічної теплофізики», «Укрінфотех», «Київська політехніка» та «Інтелектуальні інформаційні технології».

Одним з перших та найуспішніших технопарків є Стенфордський (США), на базі якого згодом виник технополіс «Силіконова долина».

Технополіс представляє більшу зону економічної активності, у ньому поєднуються наука, техніка і підприємництво, здійснюється тісне співробітництво між академічною наукою, підприємцями, місцевими і центральними органами влади. В Японії та Франції модель технополіса розповсюдження на всю територію міста. Зазвичай центром технополісу є крупний університет, а об'єднання малих підприємств утворюють складну інфраструктуру, необхідну для створення крупних інновацій. Головними інвесторами технополісів найчастіше є уряд, місцеві органи влади, потужні підприємства, банки, науково-дослідні інститути. У США технополіси створені більш ніж у половині штатів, в Україні поки що не створені технополіси.

Висновки. Отже, загальні параметри розвитку малого бізнесу усе ще не відповідають можливостям та потребам української економіки. З метою ефективного розвитку підприємницького сектору країни необхідно сформувати та забезпечити ефективне функціонування інфраструктурного сектору в стратегічних для держави галузях. Сектор інформаційних технологій є одним з найбільш перспективним для розвитку малого бізнесу, адже не потребує серйозних початкових капіталовкладень. Разом з тим відсутність у підприємств економічних стимулів та попиту на інновації з одного боку та низький рівень використання інфраструктурного потенціалу держави з іншого утримує ринок інновацій в Україні на початковій стадії розвитку. Таким чином, інфраструктурне стимулювання підприємницького сектору буде сприяти підвищенню ефективності діяльності малих бізнес-структур та відповідно збільшенню їх частки у ВВП, а отже й стабілізації економіки та підвищенню рівня життя населення.

Література

1. Антипов І. Інноваційний розвиток національної економіки в контексті створення інноваційних інфраструктур в освітній галузі / І. Антипов // Збірник наукових праць Донецького державного університету управління. – 2010. – Вип. 148. – С. 1 – 8.
2. Бутенко А.І. Проблеми та стратегічні напрямки розвитку підприємництва в інфраструктурному секторі економіки (ІСЕ) / керівник авт. кол. д.е.н., проф. А.І.Бутенко – Одеса: Фенікс, 2006. – 373 с.
3. Захарченко В.И., Осипов В.Н. Кластерная форма территориально-производственной организации – Ч.2. – Повышение региональной конкурентоспособности на основе кластерного подхода. – Одесса: «Фаворит» - «Печатный дом», 2010. – 236 с.

4. Ревуцький С. Технологічні парки в Україні як важлива форма інноваційної інфраструктури / С. Ревуцький // Інноваційна інфраструктура в контексті національної інноваційної системи (економіко-правові проблеми): монографія / за науковою редакцією О Бутнік-Сіверського. – К.: НДІ ІВ НАПрНУ, «Лазурит-Поліграф», 2011. – С. 234 – 240.

5. Украинские стартап-инкубаторы: что предоставляют и что хотят взамен? [Електронний ресурс]: / М. Костенко, 2013 — Режим доступу: <http://ain.ua/2013/01/29/109509>

Abstract

Pashkova N.S.

Promotion of Entrepreneurial Activity in Infrastructure Economy

The features of infrastructural maintenance of entrepreneurial activity by obstacles that prevent the efficient use of the small business capacity in Ukraine and the development of domestic enterprises of the real economy sector are review in the article. The necessity of forming interconnected institutions that would provide an opportunity for a mutually beneficial and effective cooperation and sustainable economic incentive for small business are determined.